ΜΑΡΙΑΝΙ. — Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀργότερα. Τώρα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἑτοιμαστῶ γιὰ νὰ φύγω. *(Ἀπομακρύνεται).*

ΙΟΥΛΙΑ, *(μόνη).* — Μὰ εἶσαι καὶ σὺ τρελλή, φτωχή μου καρδιά !... Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ ὀνειρεύεσαι τώρα ; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε βαμένος μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ! Μπορεῖς νὰ ζήσῃς μαζύ του ; *(Πέφτει στὰ γόνατα καὶ προσεύχεται).*

(Κάποιος χτυπᾶ. Μπαίνει ὁ Φιορασάντα).

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἐγὼ εἶμαι, ἀγατημένη μου. Ἔμαθα τὴ θλιβερὴ εἴδησι. Καὶ τὰ εἶπα ὅλα στὸ θεῖο μου τὸν καρδινάλιο.

ΙΟΥΛΙΑ. — Λοιπόν ;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Λοιπὸν ὅλα πᾶνε καλά. Ὁ θεῖος μου μὲ συμβούλεψε νὰ φύγουμε ἀπ' τὴ Ρώμη γιὰ λίγον καιρό. Θὰ πᾶμε στὴ Νεάπολι, ὅπου θ' ἀφήσω τὸ ἱερατικὸ σχῆμα καὶ θὰ σὲ παντρευτῶ. Ὁ θεῖος μου ἔγραψε στὴ μητέρα σου καὶ τῆς ζήτησε τὸ χέρι σου γιὰ μένα. Ἡ ἀπάντησις ἦταν ὅτι ὁ ἀδελφός σου, ξεψυχῶντας, τὴν παρακάλεσε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ... *(Σιωπή).* Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς ; Φέρνω μαζύ μου κ' ἕνα φορεῖο ποὺ μοῦ παρεχώρησε ὁ θεῖος μου γιὰ νὰ σὲ πάῃ ὅπου θελήσῃς...

(Μπαίνει ὁ Μαριάνι).

ΙΟΥΛΙΑ. — Μαριάνι, ἡ μητέρα μου μὲ συγχώρεσε !

Ο ΑΒΒΑΣ. — Κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι ἐκάνατε γιὰ μᾶς καὶ σᾶς παρακαλῶ νἀρθῆτε μαζύ μας. Ὁ θεῖος μου δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ χωρὶς ἀνταμοιβή.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄκουσέ με, Μαριάνι. Θέλω νὰ μοῦ ὁρκισθῆς ὅτι θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ πῶ.

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὀνομάζομαι Ἰουλία, κόμησσα Ἀππιάνι. Εἶμαι ἀνεψιὰ τοῦ καρδιναλίου Γκριμάνι, ὁ ὁποῖος μοῦ ἄφησε πεθαίνοντας τὴν περιουσία τοῦ. Ἐπιθυμῶ τὸ ὄνομά μου νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ διαθήκη καὶ νὰ μπῇ τὸ δικό σου... Πάρε τώρα αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. *(Τοῦ προσφέρει ἕνα δαχτυλίδι, τὸ ὁποῖο βγάζει ἀπὸ τὸ δάχτυλό της. Ἔπειτα τραβᾶ δυὸ τρίχες ἀπὸ τὰ ἐβέννινα μαλλιά της).* Βάλε μέσα κι' αὐτά...

(Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἡ Ἰουλία ἀνεβαίνει στὸ φορεῖο).

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ποῦ πρέπει νὰ διατάξω νὰ σᾶς ὁδηγήσουν, ἀγάπη μου ;

ΙΟΥΛΙΑ. — Στὸ μοναστῆρι τῆς Θεοτόκου ! Νὰ πῆς στὴ μητέρα μου ὅτι ἀπεφάσισα νὰ γίνω καλόγρηα !... Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ πειά, ἀδβᾶ... Τ' ἀκοῦς ;... Ἀντίο, Μαριάνι !... Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ποτέ... Ἀντίο !...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

ΑΠΟ Τ Ν ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΧΟΝΤΡΟΚΕΦΑΛΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ὅταν ὁ Αὔγουστος ἐπέστρεψε στὴ Ρώμη, ὕστερα ἀπὸ τὴν περίλαμπρη νίκη του στὸ Ἄκτιο, ὅλοι οἱ συμπολῖται του ἔσπευσαν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν καὶ νὰ τὸν συγχαροῦν γιὰ τὸ θρίαμβό του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρουσιάστηκε κ' ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ προσέφερε ὡς δῶρο ἕνα παπαγάλο, τὸν ὁποῖο εἶχε μάθει νὰ προφέρῃ αὐτὲς τὶς λέξεις :

— Χαῖρε Καῖσαρ, νικηφόρε αὐτοκράτορα !...

Ὁ Καῖσαρ τόσο πολὺ εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὸ δῶρο αὐτό, ὥστε ἀντίμειψε τὸ δωρητή του μ' ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν.

Ἡ γενναιοδωρία αὐτὴ τοῦ αὐτοκράτορος παρακίνησε καὶ κάποιον ἄλλο Ρωμαῖο, κατασκευαστὴ σχοινιῶν, νὰ διδάξῃ τὰ ἴδια λόγια σ' ἕναν δικό του παπαγάλο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν χαρίσῃ στὸν Καῖσαρα. Δυστυχῶς ὅμως ὁ παπαγάλος του ἦταν χοντροκέφαλος καὶ δυσκολευόταν νὰ μάθῃ τὴ φράσι ποὺ τοῦ κοπανοῦσε καθημερινῶς ὁ κύριός του, ὁ ὁποῖος θύμωνε μαζύ του κάθε τόσο καὶ φώναζε :

— Κρῖμα στοὺς κόπους μου ! Ἔχασα τὸν καιρό μου !...

Ἐπὶ τέλους, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἐπαναλήψεις, ὁ παπαγάλος κατόρθωσε νὰ μάθῃ ἀτέξω τὸ... μάθημά του καὶ τότε ὁ κύριός του ἔτρεξε νὰ τὸν προσφέρῃ στὸν Καῖσαρα. Μόλις ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ ἄκουσε νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ ἴδια ἀκριβῶς μὲ τὸν πρῶτο παπαγάλο, εἶπε στὸ χωρικὸ ὅτι δὲν τοῦ χρειαζόνταν ἄλλοι φλυκόλακες καὶ τοῦ τὸν ἔδωσε πίσω. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ παπαγάλος ἐπανέλαβε, ἐκ συμπτώσεως, τὶς λέξεις ποὺ ἄκουγε ἀπ' τὸν κύριό του ὅταν ἐθύμωνε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος :

— Κρῖμα στοὺς κόπους μου ! Ἔχασα τὸν καιρό μου !...

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἄρεσε τόσο πολὺ στὸν αὐτοκράτορα, ὥστε γέλασε μ' ὅλη του τὴν καρδιά καὶ ἀγόρασε τὸν παπαγάλο ἀκριβώτερα ἀπὸ τὸν πρῶτο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἄφησε τὸν πρῶτο ἄνδρα της δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀφήσῃ καὶ τὸν δεύτερο.

Μπαλζὰκ

Ἡ συγγνώμη πηγάζει ἀπὸ ἡρωϊκὰ αἰσθήματα.

Καζανόβα

Οἱ ἄνθρωποι εἶνε σκιὲς περαστικές. Οὐγκὼ

Δὲν ὑπάρχει ὡραία πατρίδα χωρὶς τὴν ἐλευθερία.

Σατωμπριὰν

Ἡ καρδιὲς τῶν ἐραστῶν εἶνε ἕνα γλυκὸ μυστήριο.

Ὀζιὲ

ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

— Καὶ σεῖς, κύριε ταγματάρχα, ὅταν μιὰ γυναῖκα σᾶς ἀπαγορεύῃ νὰ τῆς μιλᾶτε γιὰ ἔρωτα, σέβεσθε τὴ διαταγή της ἢ τὴν παραβιάζετε ;

— Τὴ διαταγή ; Ποτέ. Τὴν κυρία ;... Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡλικία της...

* * *

Ὅποιος δὲν ἔχει περιουσία, δὲν ἔχει πίστωσι.
Ὅποιος δὲν ἔχει ὑποταγμένη τὴ γυναίκα του δὲν ἔχει ἀνάπαυσι.
Ὅποιος δὲν ἔχει παιδιὰ δὲν ἔχει δύναμι.
Ὅποιος δὲν ἔχει γονεῖς, δὲν ἔχει στήριγμα.
Ἀλλ' ὅποιος δὲν ἔχει τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχει φροντίδες !...

* * *

Στὸ δικαστήριο :

— Κατηγορούμενε, σὲ εἴδανε νὰ κλέβῃς ἄχυρα. Τί σ' ἔσπρωξε νὰ τὸ κάνῃς αὐτό ;

— Ἤ... πεῖνα, κύριε Πρόεδρε !...

* * *

— Τί φωνὲς εἶνε ἐπάνω στὸ σπίτι, Γιάννη ;

— Μὰ δὲν μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ καταλάβω. Ἢ τὰ σκυλιὰ γαυγίζουν, ἢ.. ἡ κυρία τραγουδάει !...

* * *

— Ὑπάρχουν, ἀγατητοί μου, δυὸ περίοδοι στὸν ἄνδρα, κατὰ τὶς ὁποῖες δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὶς γυναῖκες.

— Ποῖες ;

— Μιὰ πρὶν τὶς παντρευτῇ, καὶ μιὰ ἀφοῦ τὶς παντρευτῇ !...

* * *

— Οἱ γονεῖς μου δὲν θέλουν νὰ σὲ πάρω ἄντρα, γιατὶ εἶσαι ἀφοσιωμένος στὰ σπόρ.

— Μὰ κ' ἐσὺ τὸ ἴδιο.

— Βέβαια... Μὰ... πρέπει ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ μας νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ σπίτι...

* * *

— Μαρία, σὲ εἶδα χθὲς τὸ βράδυ στὸ περιβόλι νὰ σὲ φιλῇ κάποιος. Ἦταν ὁ θυρωρὸς ἢ ὁ καμαριέρης ;

— Ποιὰ ὥρα μὲ εἴδατε, κυρία, στὶς ὀχτὼ ἢ στὶς ἕνδεκα ;

* * *

— Πιστεύετε, δεσποινίς, ὅτι τὰ φιλήματα εἶνε μικροβιοφόρα ;

— Δὲν ξέρω... Ἐγὼ ποτέ μου...

— Δὲν ἐφιλήθῆκατε ;

— Δὲν ἀρρώστησα !...

* * *

Οἱ ἐξωφρενισμοὶ τῆς Μόδας :

Ἡ ζητιάνα : Βοηθῆστε με, κυρία... Ἰδέστε πῶς περπατῶ γυμνὴ στὸ δρόμο...

Ἡ κυρία : Κ' ἔπειτα ;... Ὅπως βλέπεις, κ' ἐγὼ θεόγυμνη βγαίνω ἔξω !...

* * *

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ βάφῃ κανένας τὰ μαλλιά του ;

— Ἐπικινδυνωδέστατο... Φαντάσου ὅτι ὁ θεῖος μου εἶχε ἄσπρα μαλλιά, τὰ ἔβαψε καὶ σ' ἕνα μῆνα παντρεύτηκε μιὰ χήρα μὲ πέντε παιδιά !...

* * *

— Λοιπὸν εἴπαμε : οὔτε καπνό, οὔτε κρασί, οὔτε θέατρο, οὔτε αὐτοκίνητο.

— Κ' ἔπειτα, γιατρέ ;

— Ἔπειτα... θὰ εἶσαι σὲ θέσι νὰ μοῦ πληρώσῃς τὶς ἕνδεκα βιζιτες ποὺ σοῦ ἔκαμα !...

* * *

— Μαίρη, θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου ;

— Τί κερδίζεις ;

— Ἑκατὸ δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

— Μὰ αὐτὰ δὲν μοῦ φτάνουν οὔτε γιὰ τὰ μαντήλια !

— Τότε νὰ περιμένουμε... νὰ σοῦ περάσῃ τὸ συνάχι !...

* * *

— Δὲν θὰ μπορέσῃς, ἀνεψιέ μου, νὰ ἐννοήσῃς τί εἶνε εὐτυχία, παρὰ μόνο ἀφοῦ παντρευτῇς.

— Ἀλήθεια, θεῖε μου ;

— Ναί, παιδί μου... ἀλλὰ τότε... θὰ εἶνε δυστυχῶς πολὺ ἀργά !...

* * *

— Κατηγορούμενε, θὰ σοῦ ἀναφέρω ὅλες τὶς προηγούμενες καταδίκες σου.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, κύριε Πρόεδρε, τότε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ καθήσω !...

* * *

Μεταξὺ πατρὸς καὶ κόρης :

— Κόρη μου, ἕνας λαμπρὸς νέος ζητάει νὰ σὲ κάμῃ γυναῖκα του. Πρέπει νὰ τὸν πάρῃς.

— Μὰ δὲν θέλω νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὴ μαμά !...

— Νὰ τὴν πάρῃς μαζύ σου, παιδί μου. Κ' ἐγὼ αὐτὸ θέλω !...